

Dette er en grunnbok i all psykoterapi

Virginia Axline: *Play Therapy* (1969)

TEKST

Olaf Rørosgaard

PUBLISERT 1. oktober 2020

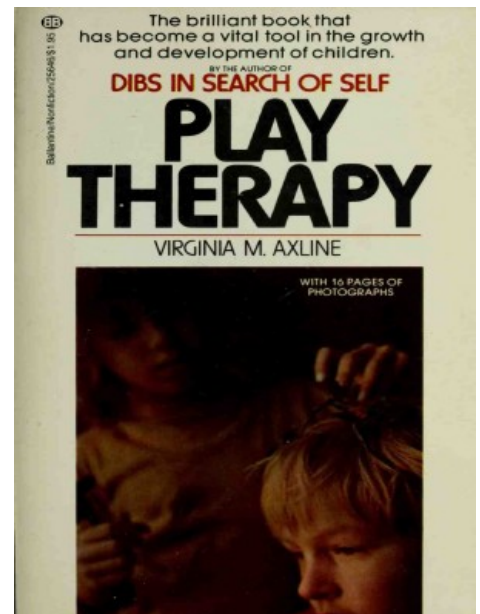
EMNER **psykoterapi**

I min studietid var jeg opptatt av hvordan psykoanalytisk teori om personligheten i samspill med andre kunne omsettes til praktiske handlinger i terapirommet. Jeg forestilte meg at det å la pasientene få åpne seg, fordi jeg ønsket det, var den minste utfordringen. Verre var det å skjønne hvordan det å åpne seg om sitt innerste kunne skape endring. Jeg trodde jeg måtte gjøre noe med det stoffet pasientene forærte meg, for at de skulle få noe igjen for å si alt til meg.

I min første praksisperiode ved en barnepsykiatrisk klinikk erfarte jeg denne problemstillingen gjennom fenomenet motstand, at ingen er udelt positiv til å få hjelp av en annen person, folk er ambivalente. Jeg leste så boken *Play Therapy* av den amerikanske selvspsykologen og rogerianeren Virginia Axline, og kjente meg straks igjen i teksten hennes. Jeg begynte å forstå at endring er en subtil, taus prosess mellom to personer som vokser med hverandre, som en funksjon av å lese og forstå hverandre. At prosessen skjer i det skjulte, uavhengig av og nesten til tross for alle bevisste tekniske handlinger. At det å åpne seg og endre seg er to sider av samme sak.

Siden har jeg bedt mine veiledningskandidater innenfor barnefeltet å lese den. Imidlertid egner den seg også for terapeuter i voksenfeltet. Den er unik i sin humoristiske fremstilling av hvordan mennesker vokser på å føle seg beskrevet og gjenkjent på en måte som stemmer med deres innerste. I voksenfeltet dreier mye seg om å oppdage barnet i den voksne, så de to feltene er ikke vesensforskjellige.

Axline er vittig, og fremfører sitt kasusmateriale med en sjeldent levende penn. Jeg har ikke lest noen bedre terapitekst siden. Og jeg har lest mange. Den kan leses uavhengig

av teoretisk tilhørighet, som et avansert læremiddel til å bedre ens egen evne til å lytte til andre.

Olaf Rørosgaard, privarpraktiserende psykologspesialist i Stavanger og lærer ved Institutt for Psykoterapi, Oslo. Han utfordrer Ole Johan Finnøy, undervisningsleder ved Institutt for Psykoterapi til å ta stafettpinnen videre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 57, nummer 10, 2020, side 784.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 57, nummer 10, 2020, side 784

TEKST

Olaf Rørosgaard, lærer ved Institutt for Psykoterapi, Oslo.